



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **Bc. J. S.**, narozený X.
bytem X.

zastoupený advokátem Mgr. Martinem Bugajem
sídlem Komenského 12/1, 792 01 Bruntál

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2021, č. j. MHMP 1168810/2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 21. 10. 2021 k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2021, č. j. MHMP 1168810/2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný změnil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru kancelář tajemníka ze dne 17. 5. 2021, sp. zn. SZ P4/301010/20, zn. R 1157/2020 OKAT/Dos (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), v části výroku o uložení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. St.

správního trestu. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Odbor kanceláře tajemníka Úřadu městské části Praha 4 (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodl, že žalobce je vinen přestupkem proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 13. 5. 2020 urazil A. M. (dále jen „osoba postižená přestupkem“) při předávání dcery E., nar. X. Za spáchání tohoto přestupku správní orgán prvního stupně uložil žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 7 odst. 5 písm. a) zákona o některých přestupcích pokutu ve výši 1 000 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím snížil výši pokuty na 800 Kč. Žalobce se podanou žalobou domáhá, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání a rozhodnutí a žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů řízení.

II. Žalobní body

2. Žalobce nesouhlasí s posouzením věci žalovaným. Dle názoru žalobce nebylo ve správním řízení prokázáno, že k verbální komunikaci mezi žalobcem a osobou postiženou přestupkem vůbec došlo. Správní orgány tuto skutečnost dovozují z pouhého tvrzení osoby přímo postižené přestupkem. Výtka žalovaného, že žalobce v rámci své procesní obrany nepředestřel odlišnou skutkovou verzi, nemůže obstát. Není povinností obviněného z přestupku, aby prokazoval svou nevinu, nýbrž je povinností správních orgánů, aby beze vší pochybnosti prokázaly, že došlo ke spáchání přestupku.
3. Žalobce namítá nesprávné posouzení společenské škodlivosti daného jednání. Pokud by bylo prokázáno, že k jednání skutečně došlo a že je spáchal žalobce, je nutné hodnotit, zda zvolání „kráva“ je skutečně natolik závažné, aby bylo postižitelné v rámci přestupkového práva. Pro žalobce je zarážející, že po mnoha letech osočování, hádek a rodinných sporů, hodnotí správní orgán v dnešní mluvě a zejména mezi oběma zúčastněnými stranami během let až notoricky používané označení jako zesměšňující či hrubě urážející a kvalifikuje je jako přestupek.
4. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 2 As 60/2006-53, dle kterého pojmovým znakem urážky na cti není samotné pronesení hanlivého výroku, nýbrž skutečnost, že se jedná o urážlivý nebo zesměšňující výrok a povědomí o tom, že v celkovém společenském kontextu je výrok hanlivý. Pokud by bylo prokázáno, že verbální projev učinil žalobce vůči osobě přímo postižené spácháním přestupku, nelze podle žalobce za dané situace a v celkovém společenském kontextu považovat tento verbální projev za způsobilý hrubě urazit. Zároveň nebylo nijak dokázáno, že výroky byly proneseny v přítomnosti dítěte, jak uvedl žalovaný.
5. Žalovaný se nesprávně vypořádal se zohledněním blízké časové souvislosti v řádu několika dnů mezi dřívějším pravomocným potrestáním pro přestupek a spácháním přestupku nového jako přitěžující okolnosti v neprospěch žalobce. Snaha žalovaného však měla směřovat nikoliv k uvážení časové souvislosti mezi dřívějším pravomocným potrestáním pro přestupek a spácháním přestupku nového, nýbrž k uvážení o době mezi spácháním dřívějšího přestupku a spácháním přestupku nového.

6. Ani jeden ze správních orgánů se nezabýval kontextem situace, natožpak tím, že se osoba přímo postižená přestupkem zjevně snažila žalobce k urážkám vyprovokovat. Žalobce poukázal na obsáhlou historii sporů mezi žalobcem a rodinou osoby přímo postižené přestupkem, ve které bylo učiněno mnoho nedůvodných podání. Žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 8. 2014, č. j. 50 A 4/2014-59, který se vyjadřuje k základním principům správního trestání jako je ultima ratio či subsidiarita trestní represe.
7. Žalobce je přesvědčen, že došlo k zásahu do jeho práv, neboť nebylo dostatečně prokázáno, že se tohoto jednání žalobce vůbec dopustil a že by takové jednání naplňovalo veškeré znaky skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití a že by naplňovalo materiální požadavek škodlivosti takového jednání.
8. Pokud jde o prvoinstanční ústní jednání, podle žalobce žalovaný ignoroval, že se žalobce hodlal jednání zúčastnit, avšak včas se z něj řádně omluvil. Žalobce byl zkrácen na svých právech, jelikož bylo jednáno bez jeho zmocněnce. Není přitom podstatné, že akceptace omluvy nebyla správním orgánem zmocněnci potvrzena. Důvodem neúčasti zmocněnce, který je samostatným advokátem, byly pracovní povinnosti dané potřebou právní pomoci jinému klientovi, byť se zmocněnec později dozvěděl, že hlavní líčení bylo náhle odvoláno. Žalobce předpokládal odvolání ústního jednání. Zmocněnec žalobce se o odvolání hlavního líčení nedozvěděl dne 14. 10. 2020 ve 12:32 hod.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný je přesvědčen, že provedeným řízením byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy že bylo prokázáno, že skutek, který byl žalobci kladen za vinu, se stal, že se ho žalobce dopustil, přičemž tak naplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, resp. nejen jeho formální znaky, ale i materiální stránku. Správní trest i povinnost nahradit státu náklady řízení byly uloženy v souladu se zákonem.
10. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že dopustil-li se žalobce přestupku proti občanskému soužití ublížením na cti dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích několik dnů poté, co byl pro jiný přestupek proti občanskému soužití spočívající v ublížení na zdraví pravomocně uznán vinným, nespáchal sice tento samostatný čin za podmínek speciální, resp. individuální recidivy, odůvodňující jeho přísnější potrestání podle § 7 odst. 5 písm. a) zákona o některých přestupcích, avšak dřívější potrestání pro přestupek bylo obecnou přitěžující okolností, ke které správní orgány byly nuceny přihlídnout při úvaze o druhu a výši správního trestu. Doba mezi „spácháním dřívějšího přestupku a spácháním přestupku nového“ neměla pro úvahu správních orgánů význam, taková okolnost by musela být zohledněna, pokud by byl pachatel přestupku trestán pro souběh přestupků, což nebyl posuzovaný případ.
11. Konání ústního jednání před správním orgánem prvního stupně proběhlo v souladu s § 80 odst. 4 zákona o některých přestupcích v nepřítomnosti obviněného, neboť žalobce se k němu nedostavil bez dostatečného důvodu. Kolize termínu správního a soudního jednání neexistovala, jak je vyloženo v prvostupňovém rozhodnutí. K námitce žalobce, že se o takové skutečnosti nedozvěděl v okamžiku, kdy byla poznámka o zrušení

hlavního líčení v trestní věci vyznačena na infodesce justice.cz, žalovaný připomněl, že důvod omluvy musí být doložen a obviněný musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23). Bylo povinností žalobce, aby prokázal již v řízení před správním orgánem prvního stupně, že o odpadnutí překážky, která žalobci, resp. jeho zmocněnci, měla bránit dostavit se k ústnímu jednání před správní orgán ve stanovený termín, nevěděl v přiměřeném časovém předstihu.

12. Žalovaný se domnívá, že žalobcova omluva nevyhovovala požadavkům na náležitou omluvu ve smyslu § 80 odst. 4 zákona o některých přestupcích. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23 se *„obviněný musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve“*. Žalobci bylo předvolání k ústnímu jednání nařízeného na 15. 10. 2020 doručeno dne 22. 9. 2020. Svou omluvu zaslal až dne 12. 10. 2020, ačkoli z jím přiložené písemnosti, kterou dokládal důvod své omluvy, vyplynulo, že vyrozumění o hlavním líčení, které bylo soudem nařízeno na 15. 10. 2020, bylo zmocněnci zasíláno již dne 8. 6. 2020.
13. Žalovaný je toho názoru, že zmocněnec žalobce nedodržel zásadu procesní obezřetnosti, když se nijak nesnažil přesvědčit o osudu své narychlo podané žádosti o odročení termínu ústního jednání. V tomto ohledu poukázal na náleze Ústavního soudu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 68/97, dle něhož *„časová kolize zástupce mezi zastupováním u různých jednání (procesních úkonů) zpravidla není dostatečně závažným důvodem pro to, aby kterékoli již nařízené jednání (procesní úkon) bylo odročováno, neboť je na samotném zástupci, aby bez újmy na procesním postavení a zájmech zastupovaného nastalou kolizi podle své vůle a výběru řešil substitucí (§§ 16, 26 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii)“*. Citovaný náleze žalovaný doplnil usnesením Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3736/11, podle kterého *„[n]ení v zásadě povinností obecného soudu žádosti advokáta o odročení nařízeného jednání vždy vyhovět. Není dokonce ani jeho povinností – pokud advokátem uváděné důvody neshledá obecný soud dostatečně závažnými, aby advokáta o svém odmítavém stanovisku k takové žádosti žadatele uvědomoval; i v takovém případě je věcí zástupce, je-li jím advokát, aby se sám o osudu své žádosti závčas přesvědčil a stanovisku obecného soudu přizpůsobil režim svého pracovního dne. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozsudku, advokát nedodržel zásadu procesní obezřetnosti, neboť musel počítat i s možností, že jeho žádosti nebude vyhověno a bez rozumného důvodu se o osud vyřízení své žádosti dále nezajímal. Ani sama stěžovatelka nevyvinula jakoukoli aktivitu k řešení nastalé situace např. účasti na nařízeném jednání, v jehož průběhu mohla hájit svá procesní práva a zájmy v projednávané věci“*.
14. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

15. Žalobce uvedl, že právo na obhajobu v sobě zahrnuje i právo žádat o odročení úkonu správního řízení, včetně hlavního líčení, pro překážky na straně obhájce z toho důvodu, že obviněný žádá přítomnost zvoleného obhájce. Pokud tedy žalobce žádal o odročení jednání, neboť jeho zástupce nemohl být z objektivních příčin přítomen jednání, aniž by se jednalo o zjevnou obstrukci, bylo zásadně namístě takové žádosti

vyhovět. Orgány činné ve správním řízení jsou povinny obhájci umožnit, aby svá zákonná oprávnění a povinnosti plnil. Výjimkou jsou pouze případy evidentních obstrukcí ve smyslu nálezu sp. zn. III. ÚS 68/97 (N 74/8 SbNU 221). Žalobce respektuje obavu z případných obstrukcí ve správním řízení ze strany zmocněnců či obviněných. K této otázce se Ústavní soud vyjádřil v nálezu sp. zn. III. ÚS 83/96 (N 87/6 SbNU 123; 293/1996 Sb.). K obecnému zájmu na řádném a ústavně souladném výkonu spravedlnosti patří i povinnost státu, aby spravedlnost (ve spravedlivém procesu) byla vykonána bez zbytečných průtahů (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a v přiměřené lhůtě (čl. 9 odst. 3 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Ze základního práva na účast při jednání a ze základního práva na právní pomoc nikterak nevyplývá povinnost správního orgánu přizpůsobovat režim řízení a jeho průběh představám a požadavkům účastníka řízení či jeho právního zástupce. Je na správních orgánech v přestupkovém řízení důsledně sledovat účel přestupkového řízení a vynaložit veškeré úsilí a prostředky, které jsou jim ze zákona k dispozici, aby řádný výkon spravedlnosti nebyl ohrožován. Je v možnostech těchto orgánů, aby v konkrétním případě rozlišily situace, kdy je o odročení žádáno z obstrukčních důvodů, nebo kdy jsou zde jiné závažné důvody, které jsou svojí povahou natolik významné, že by neodročení úkonu správního řízení vedlo k porušení jiného základního práva nebo k nenaplnění účelu správního řízení. O takovou situaci v daném případě nešlo. Na straně žalobce ani jeho zmocněnce nebylo možno vypožorovat žádné snahy o protahování řízení. Žádost o odročení jednání byla podána za okolností, kdy zvolený zmocněnec měl kolizi s jiným hlavním líčením, kterou řádně tvrdil, a ve věci se mělo konat hlavní líčení, které mělo pro souzenou věc klíčový význam.

V. Obsah správního spisu

16. Ve správním spisu se nachází oznámení o přestupku ze dne 2. 7. 2020, které učinila osoba přímo postižená spácháním přestupku.
17. Správní orgán prvního stupně nařídil jednání na den 23. 9. 2020 od 9.00 hodin.
18. Dne 28. 8. 2020 vydal správní orgán prvního stupně oznámení o zahájení řízení o přestupku z moci úřední se souhlasem osoby přímo postižené spácháním přestupku a předvolal obviněného k ústnímu jednání. Toto oznámení a informaci o konání ústního jednání dne 23. 9. 2020 v 9:00 hodin bylo žalobci doručeno dne 31. 8. 2020.
19. Dne 2. 9. 2020 byla prvostupňovému orgánu doručena plná moc, kterou žalobce udělil svému zástupci ke všem úkonům, postupům a řízením před správními orgány všech stupňů ve věci vedené u Městské části Praha 4 pod sp. zn. SZ P4/301010/20.
20. Právní zástupce žalobce zaslal dne 18. 9. 2020 prostřednictvím e-mailu omluvu z ústního jednání, v níž uvedl, že ve dnech 21. - 25. 9. 2020 čerpá dovolenou, přičemž žalobce se substitucí nesouhlasí. Právní zástupce žalobce požádal o odročení ústního jednání. Tentýž den zástupce žalobce poslal tuto omluvu a žádost o odročení ústního jednání prostřednictvím datové schránky.
21. Žalovaný odročil ústní jednání ve věci na den 15. 10. 2020 v 9.00 hodin a právního zástupce žalobce o této skutečnosti vyrozuměl dne 21. 9. 2020.

22. Dne 12. 10. 2020 právní zástupce žalobce zaslal žalovanému opět omluvu a požádal jej o odročení ústního jednání ve věci. Právní zástupce žalobce uvedl, že žalobce nesouhlasil s jednáním bez jeho přítomnosti, přičemž se substitucí rovněž nesouhlasil. Právní zástupce žalobce však byl v tomtéž termínu předvolán jakožto obhájce obviněného k hlavnímu líčení k Obvodnímu soudu pro Prahu 1 ve věci vedené pod sp. zn. 9 T 130/2019. Vyrozumění obhájce, které je přílohou omluvy, je ze dne 8. 6. 2020. Právní zástupce žalobce dodal, že předpokládal odvolání líčení pro vydaný soubor pravidel a anti-epidemických opatření pro bezpečí v jednacích síních soudu, avšak líčení bylo ve věci odvoláno toliko ze dne 13. 10. 2020 s tím, že termín hlavního líčení dne 15. 10. 2020 už zůstává v platnosti.
23. Žalovaný do spisu založil printscreen ze stránek infoJednání (www.infojednani.justice.cz), dle něhož bylo jednání před Obvodním soudem pro Prahu 1 ve věci sp. zn. 9 T 130/2019 zrušeno. Z printscreenu vyplývá, že se jedná o údaje platné k 14. 10. 2020 12:32:14.
24. Součástí spisového materiálu je opis z evidence přestupků, z něhož vyplývá, že rozhodnutím Úřadu Městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz ze dne 10. 1. 2020 byl žalobce rozhodnutím ze dne 10. 1. 2020 uznán vinným ze spáchání přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 6 000 Kč.
25. Ústní jednání ve věci proběhlo dne 15. 10. 2020 bez přítomnosti žalobce a jeho právního zástupce. Žalovaný konstatoval, že žalobce, ač řádně a včas předvolán k ústnímu jednání, se bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu k ústnímu jednání nedostavil, proto v souladu s § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich bylo ústní jednání konáno bez přítomnosti obviněného. K ústnímu jednání se dostavila osoba přímo postižená spácháním přestupku. Uvedla, že aby předcházela a minimalizovala konflikty při předávání dcery žalobci, opakovaně ho informovala prostřednictvím SMS zprávy o tom, že si každý hovor při předávání dcery nahrává, a to bez vědomí dcery. Uvedla, že pokud jde o obsah výroků, která žalobce před dcerou pronesl, považuje je za hrubě urážlivé, a to i pro dceru. Poukázala na individuální plán ochrany dětí, vytvořený ve spolupráci s OSPOD, v rámci něhož jim bylo jako rodičům stanoveno, že budou o sobě hovořit neutrálně a budou nezletilou chránit před jejich konflikty a neshodami, přičemž cílem těchto opatření je korekce rodičovského vztahu a zlepšení psychického stavu nezletilé. Zdůraznila, že za silně problematické považuje i to, že tyto výroky žalobce pronesl směrem k nezletilé dceři. V rámci ústního jednání byl proveden důkaz přehráním audionahrávky poskytnuté osobou přímo postiženou spácháním přestupku. Zvukový záznam nahrávky odpovídá obsahu oznámení o přestupku. Osoba přímo postižená spácháním přestupku s usmířením nesouhlasila.
26. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 13. 5. 2020 v době kolem 15.00 hod. v Praze 4, před domem na adrese X. při předávání dcery E., nar. X., urazil osobu přímo poškozenou spácháním přestupku výrazy: „to si děláš prdel ty krávo“, „ty vole, ty máš pojebanou matku“, tedy úmyslně jinému ublížil na cti tím, že ho jiným způsobem hrubě urazil. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich podle § 7 odst. 5 písm. a) zákona o některých přestupcích uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Správní orgán konstatoval, že není sporu o tom, že dne 13. 5. 2020 žalobce pronesl při

předávání a za přítomnosti dcery na adresu osoby přímo postižené spácháním přestupku uvedené výroky. Toto vyplynulo především z audionahrávky a z vyjádření osoby přímo postižené spácháním přestupku, která se uvedenými výroky cítila hrubě uražena na cti. Správní orgán prvního stupně se zabýval otázkou, zda její pořízení bylo souladné se zákonem, přičemž dospěl k závěru, že pořízení nahrávky bylo oprávněné, a tedy i její užití jako důkazu v řízení o přestupcích bylo přípustné. Shledal, že nahrávka nebyla pořízena za účelem zásahu do ochrany osobnosti obviněného, ale za účelem ochrany práv nahrávající osoby. Pořízením audionahrávky tak nedošlo k nepřijatelnému zásahu do práva na ochranu soukromí a převážil zájem společnosti na řádném projednání deliktního jednání. Pořízení nahrávky a její užití jakožto důkazu v řízení o přestupku (v rámci neveřejného ústního jednání) bylo rovněž souladné s § 88 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, že svolení není třeba, pokud se podobizna nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použije k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob, přičemž předmětem vedeného řízení bylo právě zkoumání, zda došlo k protizákonnému jednání. Správní orgán prvního stupně shledal, že výrazy, které žalobce navíc pronesl před dítětem, na adresu přítomné matky v reakci na dopředu avizované vrácení rozměrné hračky se jeví jako takové, které svojí intenzitou již překročily meze pouhé nevhodnosti, a to i proto, že mezi zúčastněnými byla pravidla vzájemné komunikace vymezována i v rámci činnosti orgánu sociálně-právní ochrany dítěte, a žalobce si tak měl být vědom, že takovým výrokem, který rozhodně nelze považovat za neutrální, v rámci komunikace s druhým rodičem poruší i tato pravidla. Správní orgán shledal výroky žalobce jako zcela zbytečné a neodůvodněné, vedené snahou druhého hrubě urazit. Jednání žalobce shledal úmyslným, když žalobce věděl, že může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že jednání žalobce dosáhlo spíše nižší společenské škodlivosti, neboť v dané věci mělo jednání obviněného podobu slovního útoku osoby přímo postižené spácháním přestupku, který byl krátkého trvání, v podstatě se nejednalo o výroky pronesené přímo do tváře osoby přímo postižené spácháním přestupku, ale o urážlivé komentáře osoby a chování přítomné matky před nezletilou dcerou. Správní orgán prvního stupně při stanovení výše pokuty zohlednil, že se ze strany žalobce jedná o recidivní jednání s aplikací § 7 odst. 5 zákona o odpovědnosti za přestupky. Pokutu za opakované spáchání přestupku lze uložit ve zvýšené výměře. Od spáchání skutku zapsaného v evidenci přestupků však uplynula již značná doba, což významně snižuje společenskou škodlivost recidivního jednání a má také význam pro stanovení druhu a výměry trestu. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že uložení pokuty při spodní hranici možné výměry, tedy ve výši 1 000 Kč, bude dostatečně plnit výchovnou a represivní funkci správního trestu.

27. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal dne 9. 6. 2021 odvolání. Žalobce v odvolání namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro zmatečnost. Správní orgán prvního stupně vyzval žalobce usnesením ze dne 14. 6. 2021 k odstranění nedostatků podání, a to konkrétně aby upřesnil, v čem shledává „zmatečnost“ prvostupňového rozhodnutí, a jaké konkrétní porušení právních předpisů má žalobce na mysli. Správní orgán prvního stupně určil žalobci k odstranění nedostatků podání lhůtu 10 pracovních dnů ode dne doručení usnesení. Žalobce nedostatky svého odvolání neodstranil.

28. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí v části výroku o uložení správního trestu a prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrdil. Žalovaný neshledal prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelným. Shledal však vadu spočívající v uložení správního trestu ve zpřísněné sazbě podle § 7 odst. 5 písm. a) zákona o některých přestupcích, ač se v daném případě nejednalo o opakované spáchání přestupku stejné skutkové podstaty. Dle názoru žalovaného lze o opakovaném spáchání přestupku ve smyslu § 7 odst. 5 písm. a) zákona o některých přestupcích uvažovat pouze v případě, jedná-li se o opakování přestupku stejného, čímž se rozumí přestupek stejné skutkové podstaty. Žalovaný proto napravit zjištěnou vadu napadeného rozhodnutí změnou výroku o uložení správního trestu, kde již odkázal na ustanovení § 7 odst. 4 písm. a) zákona o některých přestupcích, které stanoví za přestupek podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Žalovaný zmírnil správní trest a uloženou pokutu snížil na 800 Kč. Žalovaný zároveň zohlednil jako obecnou přítěžující okolnost dřívější potrestání obviněného za přestupek proti občanskému soužití spáchaného ublížením na zdraví. V neprospěch žalobce byla zohledněna též blízká časová souvislost v řádu několika dnů mezi dřívějším pravomocným potrestáním pro přestupek a spácháním přestupku nového. Doplnil, že výroky žalobce lze sice hodnotit jako středně závažné, avšak přítomnost nezletilého dítěte, které bylo schopno vnímat urážlivý význam takových slov, svědčí spíše o vyšší intenzitě útoku na čest osoby přímo postižené spácháním přestupku, a tudíž i vyšší společenské škodlivosti posuzovaného jednání. Jako polehčující okolnosti žalovaný zohlednil, že ke spáchání přestupku došlo patrně v důsledku nezvládnutých emocí, spáchání přestupku nemělo dlouhého trvání, nedošlo k němu mezi cizími osobami, ale mezi bývalými životními partnery a od spáchání přestupku do vydání rozhodnutí uplynula delší doba.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

29. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení předcházejícího jeho vydání, v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud shledal, že žaloba není důvodná.
30. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (žalovaný souhlasil, aby soud rozhodl ve věci samé bez jednání a žalobce k výzvě soudu nevyjádřil výslovný nesouhlas) a městský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
31. Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jinému ublíží na cti tím, že ho zesměšní nebo ho jiným způsobem hrubě urazí.
32. Podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[k] ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu“*.

33. Žalobce namítá, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že k verbální komunikaci mezi žalobcem a osobou postiženou spácháním přestupku vůbec došlo, a uvádí, že správní orgány tuto skutečnost dovozují z pouhého tvrzení osoby postižené spácháním přestupku. Městský soud tuto námitku neshledal důvodnou. Správní orgán prvního stupně a žalovaný ve svých rozhodnutích zohlednily zvukový záznam, který osoba přímo postižená spácháním přestupku správnímu orgánu prvního stupně doložila. Správní orgány se zabývaly přípustností tohoto důkazu a dospěly k závěru, že předmětná nahrávka nebyla pořízena v rozporu se zákonem, a tudíž její užití jakožto důkazu v řízení o přestupku bylo přípustné. Žalobce nezákonnost tohoto důkazu v žalobě ani nenamítal. Městský soud neshledal pochybení v postupu správních orgánů, které připustily užití nahrávky, neboť tato byla zřejmě pořízena za účelem prokázání protiprávního jednání žalobce, přičemž nezasahovala nepřiměřeným způsobem do oprávněných zájmů osob zachycených na nahrávce. Nahrávka byla dne 9. 9. 2020 zaslána právnímu zástupci žalobce. Žalobce tak měl možnost se s touto nahrávkou seznámit a vznést případné námitky proti ní. Žalobce namítal, že nebylo dostatečně prokázáno, že předmětný verbální výrok skutečně pronesl on a že správní orgán pochybil, když vycházel pouze z vyjádření osoby postižené přestupkem. Nahrávka, která je součástí správního spisu, jednoznačně zachycuje interakci tří osob, kterou má být osoba přímo postižená přestupkem, dcera osoby přímo postižené přestupkem a žalobce. Žalobce netvrdil, že by nezletilý hlas v rámci nahrávky nepatřil jeho dceři a výslovně netvrdí, že by mužský hlas ze záznamu nepatřil jemu. Městský soud má za to, že nahrávka nevzbuzuje pochybnosti o tom, že zaznamenává interakci mezi osobou přímo postiženou spácháním přestupku, žalobcem a jejich nezletilou dcerou. Obsah zvukového záznamu nasvědčuje průběhu situace tak, jak ji vylíčila osoba přímo postižená spácháním přestupku. Správní orgán prvního stupně důkazy řádně provedl na ústním jednání, jehož se žalobce a jeho právní zástupce měli možnost zúčastnit.
34. Žalobce namítal nesprávné posouzení společenské škodlivosti daného jednání, zpochybnil, zda zvolání „kráva“ je skutečně natolik závažné, aby mohlo být postižitelné v rámci přestupkového práva.
35. Podle praktického komentáře (Strakoš, J. Zákon o některých přestupcích. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018, k § 7) nelze k tomu, co lze považovat za „hrubou“ urážku, zaujmout jednoznačný, paušální závěr. Vždy bude záležet na okolnostech konkrétního případu. Praktický komentář jako příklady hrubých urážek uvádí výrazy typu „parchant“, „coura“, „kretén“. Městský soud má za to, že v daném případě lze výroky žalobce „to si děláš prdel, ty krávo“ a „ty vole, ty máš ale pojebanou matku“ lze považovat za hrubou urážku, která je obdobně neslušná a vulgární jako výrazy uvedené v praktickém komentáři. Soud posuzoval, zda v daném případě mohl být výraz „ty krávo“ vyjádřením překvapení či úžasu, nicméně s ohledem na celkový průběh konverzace a slova předcházející tomuto výrazu má soud za to, že nelze mít pochybnosti o tom, že žalobce tato slova adresoval směrem k osobě přímo postižené spácháním přestupku.
36. Nejvyšší správní soud v minulosti vyjádřil názor, že pokud je posuzováno, zda má být za přestupek ublížení na cti považováno pronesení hanlivého výroku, má skutečnost, zda byl tento výrok pronesen před jedinou třetí osobou, či před více takovými osobami, vliv pouze na intenzitu ublížení na cti. Počet osob, jež výrok slyšely, určuje pouze závažnost přestupku, plynoucí z míry ublížení na cti, a nikoli fakt jeho spáchání.

Pojmovým znakem přestupku není pronesení hanlivého výroku před větším množstvím lidí, je jím však skutečnost, že se jedná o výrok urážlivý nebo zesměšňující, a dále povědomost pachatele o tom, že se v dané situaci a v dané skupině obyvatel, tedy v celkovém společenském kontextu, jedná o výrok hanlivý (pejorativní) (srovnej rozsudek ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2 As 60/2006-53).

37. Žalobcem uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 8. 2014, č. j. 50 A 4/2014-59 posuzoval vyjádření, které na rozdíl od vyjádření žalobce nelze označit za zjevně neslušná či vulgární.
38. Ustanovením § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2022, č. j. 2 As 366/2019-42, kde odkázal na příslušnou důvodovou zprávu. V důvodové zprávě k předmětnému ustanovení [jež nahradilo původní § 49 odst. 1 písm. a) zákona přestupcích, účinný do 30. 6. 2017] se uvádí: *„V souvislosti s požadavky praxe dochází k úpravě formulace skutkové podstaty ublížení na cti způsobeného zesměšněním nebo jinou hrubou urážkou. Za nactiutrhání totiž i dle současné úpravy nelze považovat zcela bagatelní jednání, která neobsahují potřebné intenzity (například výrok pronesený na veřejnosti typu „hošánku“). Avšak v současné době dochází v praxi k projednávání i takových jednání, která z objektivního hlediska nedosahují ani minimální míry společenské škodlivosti a nemají zásadní dopad do osobní sféry osoby, vůči níž určitý výrok směřuje. Projednávání takovýchto zjevně bagatelních jednání přispívá ke zvyšování administrativní zátěže správních orgánů. Dle ustálené judikatury je pojmovým znakem přestupku nactiutrhání skutečnost, že se jedná o výrok urážlivý nebo zesměšňující a dále povědomost pachatele o tom, že se v dané situaci a v dané skupině obyvatel jedná o výrok hanlivý. Musí však jít o výrok, který překračuje svou intenzitou pouhou nevhodnost, výrok dehonestující a hrubě urážlivý z objektivního hlediska (dle obecného názoru a přesvědčení jej lze označit za intenzivnější než výrok nevhodný).“*
39. Městský soud shledal, že v daném případě byla naplněna společenská škodlivost daného jednání. Vyjádření žalobce zřejmě neměly za cíl konstruktivní kritiku osoby přímo postižené přestupkem. Hrubé urážky žalobce byly z objektivního hlediska bezpochyby způsobily ublížit jí na cti. Městský soud má zároveň za to, že společenská škodlivost je dána také tím, že výroky žalobce slyšela nezletilá dcera osoby přímo postižené spácháním přestupku.
40. Žalovaný namítal, že žalovaný nesprávně v neprospěch žalobce přihlédl k blízké časové souvislosti mezi dřívějším pravomocným potrestáním pro přestupek a spácháním přestupku nového. Správní orgán prvního stupně zohlednil v prvostupňovém rozhodnutí předchozí přestupek spáchaný žalobcem a shledal, že se jedná o recidivní jednání s aplikací § 7 odst. 5 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Z tohoto důvodu správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve zvýšené výměře. Ve svém rozhodnutí zároveň konstatoval, že ke spáchání skutku zapsaného v evidenci přestupků muselo dojít nejpozději dne 30. 6. 2017 a uvedl, že *„od jeho spáchání do spáchání projednávaného skutku uplynula již značná doba, což ve všech souvislostech v tomto konkrétním případě významně snižuje společenskou škodlivost recidivního jednání a má taktéž význam pro stanovení druhu a výměry trestu“*. Z prvostupňového rozhodnutí tak jednoznačně vyplývá, že správní orgán prvního stupně přihlédl ke skutečnosti, že od spáchání skutku zapsaného v evidenci přestupků uplynula značná doba.

41. Žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil výši trestu, neboť shledal, že v případě žalobce nebyly splněny podmínky pro shledání přestupkové recidivy ve smyslu § 7 odst. 5 písm. a) zákona o některých přestupcích. Žalovaný zmírnil výši správního trestu pouze v nepatrné míře, přičemž v neprospěch žalobce zohlednil blízkou časovou souvislost mezi dřívějším pravomocným potrestáním pro přestupek a spácháním přestupku nového. Městský soud neshledal, že by žalovaný pochybil, když zohlednil blízkou časovou souvislost mezi dřívějším pravomocným potrestáním pro přestupek a spácháním přestupku nového. Jak vyplývá z prvostupňového rozhodnutí, správní orgán prvního stupně přihlédl také ke značné době, která uplynula od spáchání skutku zapsaného v evidenci přestupků ke dni spáchání projednávaného přestupku. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že žalovaný přihlédl ke skutečnosti, že přestože byl žalobce pravomocně uznán vinným za spáchání přestupku, spáchal pouze několik dnů po tomto pravomocném potrestání přestupek další. Nevycházel však z vyšší maximální výměry pokuty a tuto skutečnost zohlednil pouze ve vztahu k výši snížení výměry pokuty pro žalobce. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že při ukládání sankce lze přihlídnout i ke krátkému časovému odstupu od přechozího odsouzení, neboť tato skutečnost značí, že se žalobce z potrestání za své předchozí jednání nepoučil. Soud neshledal, že by žalovaný pochybil při stanovení výše pokuty, která byla žalobci uložena při dolní hranici, a výše pokuty nedosáhla ani desetiny maximální možné výše uložené pokuty za daný přestupek.
42. Žalobce namítal, že se správní orgány nezabývaly kontextem situace a otázkou, že se osoba přímo postižená přestupkem zjevně snažila žalobce k urážkám vyprovokovat. Městský soud neshledal tuto námitku důvodnou. Správní orgán prvního stupně zohlednil ve svém rozhodnutí, že žalobce hrubě urážlivých výrazů užil ve zjevně emocionálně nezvládnuté reakci. Zohlednil také, že se jednalo o slovní atak, který byl krátkého trvání. Žalovaný zároveň poukázal na skutečnost, že ke spáchání přestupku nedošlo mezi cizími osobami, ale mezi bývalými životními partnery, a uvedl, že „ze spisu vyplynulo, že se patrně nejednalo o ojedinělý konflikt. Z individuálního plánu ochrany dítěte založeného ve spisu navíc nelze vyloučit, že konflikty probíhaly v minulosti oboustranně“. Samotná skutečnost, že žalobce mohl reagovat na předchozí jednání osoby přímo postižené přestupkem, však nemohla vést k jinému závěru, neboť výroky žalobce nemohly naplnit podmínky nutné obrany. Žalobce navíc ani ve své žalobě neupřesňuje, jakým jednáním osoby přímo postižené přestupkem měl být k vysoce urážlivým výrokům proneseným před nezletilou dcerou vyprovokován. Žalobce zároveň netvrdí, že by nebylo pravdivé vyjádření osoby přímo postižené spácháním přestupku o tom, že měla žalobce předem o vrácení rozměrné hračky informovat.
43. Městský soud neshledal v postupu správního orgánu prvního stupně pochybení, co se týká procesního postupu a nepřijetí omluvy žalobce z ústního jednání. Žalobce namítal pochybení správního orgánu prvního stupně, který nepřijal omluvu žalobce z ústního jednání, které se uskutečnilo dne 15. 10. 2020. Správní orgán prvního stupně nejprve přijal omluvu žalobce ze dne 18. 9. 2020 z důvodu čerpání dovolené jeho právním zástupcem a odročil ústní jednání ze dne 23. 9. 2020 na den 15. 10. 2020. Právní zástupce žalobce zaslal dne 12. 10. 2020 omluvu z jednání a žádost o jeho odročení z důvodu, že měl dne 15. 10. 2020 nařízené jednání před Obvodním soudem pro Prahu 1, přičemž ani v jednom z těchto jednání nemohl zajistit substituci. Ze spisového materiálu vyplývá, že jednání, jehož se měl právní zástupce žalobce účastnit, bylo nejpozději dne 14. 10. 2020 ve 12:32 hod. zrušeno. Právní zástupce žalobce tvrdí, že se o

zrušení jednání dozvěděl až později. Dle žalovaného kolize termínu správního a soudního jednání neexistovala a bylo na žalobci, případně jeho právním zástupci, aby si ověřil, zda došlo k odročení jednání.

44. V této souvislosti soud poukazuje na skutečnost, že zástupce žalobce už samotné právní zastoupení přebíral (dne 2. 9. 2020) za situace, kdy věděl, že se prvního jednání ve věci, nařízeného na den 23. 9. 2020, nebude moci zúčastnit (případně si dovolenou naplánoval již s vědomím, že je ve věci žalobce nařízeno ústní jednání), v této první omluvě nebyl důvod žádosti o odročení doložen. Žádosti bylo vyhověno. Z těchto důvodů však bylo namíste další žádost o odročení jednání posuzovat obezřetněji a přísněji.
45. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 8 As 107/2013-46, „[s]právní orgán je povinen respektovat základní právo obviněného na účast při jednání, ale není povinen přizpůsobit režim řízení a jeho průběh jakýmkoliv požadavkům a představám obviněného z přestupku, protože by mohl být obrožen účel řízení (projednání přestupku ve lhůtě podle § 20 zákona o přestupcích). Správní orgány jsou v rámci své diskreční pravomoci oprávněny posoudit i důvodnost omluvy z jednání (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008-41 ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 As 40/2013-34, nebo ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013-29) a nemají povinnost vyzývat obviněného k doplnění důvodů omluvy (viz rozsudek téhož soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013-26). Důvodnost uplatněné omluvy je třeba posoudit s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti. ...Zastupování klienta v rámci advokátní praxe není bez dalšího důvodem, který by správní orgán byl povinen automaticky uznat jako náležitou omluvu. Advokát může řešit kolidující jednání zpravidla substitucí. Obdobný názor zastává také Ústavní soud, podle kterého časová kolize zástupce mezi zastupováním u různých jednání (procesních úkonů) zpravidla není dostatečně závažným důvodem pro to, aby kterékoli již nařízení jednání (procesní úkon) bylo odročováno, neboť je na samotném zástupci, aby – bez újmy na procesním postavení a zájmech zastupovaného – nastalou kolizi podle své vůle a výběru řešil substitucí (...[srov.] náleze ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III ÚS 68/97, obdobně např. usnesení ze dne 19. 11. 2002, sp. zn. II. ÚS 100/02, nebo ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. ÚS 3736/11).“
46. Výkladem pojmu náležitá omluva se ve své judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23 vyslovil, že k tomu, „...aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“
47. Městský soud má za to, že žalobce se mohl z ústního jednání náležitě omluvit ihned po zjištění kolize (ač ani tato skutečnost by sama o sobě nemusela být prvostupňovým správním orgánem vyhodnocena jako dostatečný důvod pro odročení ústního jednání). Právní zástupce žalobce svůj postup a omluvu z ústního jednání pouze tři dny před ním odůvodňuje tím, že předpokládal, že bude hlavní líčení na Obvodním soudě pro Prahu 1 zrušeno. Tento jeho předpoklad se skutečně naplnil. Městský soud v Praze má za to,

že právní zástupce žalobce mohl i s ohledem na očekávání, že bude hlavní líčení u Obvodního soudu pro Prahu 1 zrušeno, vyvinout takové úsilí, aby se o zrušení tohoto hlavního líčení dozvěděl od 14. 10. 2020 12:32 hod. do 15. 10. 2020 v 9:00 hod. Zároveň se žalobce s ohledem na skutečnost, že nebyl informován o odročení ústního jednání dne 15. 10. 2020 mohl z opatrnosti před tímto jednáním informovat, zda byla jeho omluva shledána náležitou a zda k odročení ústního jednání skutečně došlo. Nevyvinul však žádnou procesní aktivitu a k ústnímu jednání se nedostavil ani z opatrnosti, neuvedl zároveň, že by mu v tomto bránily důležité důvody. Jak uvedl Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3736/11, nebylo povinností správního orgánu prvního stupně, aby zmocněnce žalobce vyrozuměl o nevyhovění žádosti o odročení ústního jednání. Naopak, bylo věcí zmocněnce ověřit, jak správní orgán jeho žádost vyhodnotil.

48. Prvostupňový orgán vyhodnotil existenci důvodné překážky účasti žalobce na ústním jednání správně. Zástupce žalobce ve své omluvě uvedl, že se ve stejném termínu musí účastnit hlavního líčení u Obvodního soudu pro Prahu 1. Prvostupňový orgán si tuto skutečnost ověřil a zjistil, že tvrzený důvod omluvy odpadl. Bez další aktivity žalobce a prokázání řádného důvodu, který mu v účasti na ústním jednání bránil, nemohl správní orgán prvního stupně dospět k závěru, že byla omluva žalobce náležitá a důvod neúčasti žalobce na ústním jednání dostatečný, zvláště za situace, kdy už jednou k žádosti zástupce žalobce bylo již nařízené jednání odročeno.
49. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Praha 3. ledna 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.